

Stomme trutten

‘Kijk, die stomme trutjes zijn er weer.’
Kelly wijst naar buiten.
Sanne kijkt nieuwsgierig uit het raam.
Voor het huis aan de overkant staan twee meisjes.
Meisjes met blonde paardenstaartjes.
Kleine meisjes uit de brugklas.
Ze kijken giechelend naar het huis van de
overburen.
Dan lopen ze door.

‘Over vijf minuten zijn ze er weer’, zegt Kelly.
‘Let maar op. Op de fiets. Of met een hond.
Ze houden het soms wel een uur vol.
Iedere vijf minuten lopen ze langs. Stomme grieten.
Alleen maar om de aandacht van Qatar te trekken.
Af en toe roepen ze ook nog.
Qatar zal het wel vreselijk vinden.’

‘Hoe leuk is die Qatar eigenlijk?’, informeert Sanne.
‘Ken je hem? Heb je wel eens met hem gepraat?’
Kelly knikt. ‘In de bus, laatst. Hij is best aardig, hoor.
Maar niet mijn type.’
‘O?’, zegt Sanne. ‘Wat is jouw type dan?’
Kelly haalt haar schouders op.
‘Nou, anders dan Qatar, dus’, zegt ze onverschillig.

‘Qatar, Qatar!’, giechelen de meisjes voor het huis
aan de overkant.
Kelly heeft gelijk. Nu zijn ze op de fiets.

Ze gooien steentjes tegen het zolderraam.
Dan fietsen ze hard weg, de *hoek* om.
'Wacht', zegt Sanne. 'Ik zal ze even iets *duidelijk*
maken.'
Ze gaat voor het raam staan en wacht.
Na een paar minuten zijn ze er weer.
Sanne doet het raam open.
'Hoi', roept ze tegen de meisjes. '*Wat betreft* Qatar,
hij is er niet, hoor. Hij is met zijn vriendin naar het
naaktstrand.'

De vloek

De meisjes kijken verbaasd omhoog.

‘O ja?’, zegt er eentje vals. ‘Wie is die vriendin dan wel?’

‘Kelly’, antwoordt Sanne.

Ze krijgt meteen een por in haar zij.

‘Gek’, sist Kelly.

Maar Sanne is niet meer te stoppen.

‘Qatar *houdt zich* liever *bezig met* meisjes van zijn eigen leeftijd, zie je.

Hij heeft een hekel aan kinderachtige paardenstaartjes.

Voorals als ze steeds langs zijn huis lopen.

Stomvervelend vindt hij dat.’

De meisjes kijken eerst teleurgesteld.

Daarna worden ze kwaad.

‘Waar bemoei je je mee, heks’, roept er een.

‘Heks?’, zegt Sanne verschrikt. ‘Oei, dat had je niet moeten zeggen.

Nu heb je jezelf in gevaar gebracht, kleintje.

Mijn zusters van de heksenkring hebben het vast gehoord.

Arm kleintje. Zij zijn snel met hun wraak.

Ik zou maar oppassen, als ik jou was.

Zwarte magie en zo, hè.’

Sanne doet rustig het raam dicht.

Dan laat ze zich lachend op het bed vallen.

Kelly moet nu ook wel lachen. Gekke Sanne.
'Waar haal je het vandaan?', vraagt ze proestend.
'Hoe kom je toch op die maffe ideeën?
Zusters van de heksenkring! Zwarte magie en zo.
Gek mens!'

'Nou, zo maf is dat nou ook weer niet', zegt Sanne.
Ze veegt de tranen uit haar ogen.
'Vrouwen en meisjes doen al eeuwen aan hekserij.
Het is best spannend ook. Soms lukt zo'n vloek.'
'Wat bedoel je?', vraagt Kelly.
'Ik zal het je morgen vertellen', belooft Sanne.
'Nu eerst dat *werkstuk* voor wiskunde.'

Qatar

Het raam van Kelly's kamer staat open.

Op de vensterbank zit Kelly, met opgetrokken knieën. Ze heeft een boek over wiskundige *figuren* op schoot.

Driehoeken, rechthoeken, vierhoeken en zo.

Maar dan niet plat, maar met *diepte* erin. Alsof de figuren in de *ruimte* zweven.

Uit het boek kan Kelly leren hoe ze die figuren moet tekenen.

Maar ze heeft nog geen één figuur bekeken.

Ze staart naar het huis aan de overkant: het huis van Qatar.

Hij woont er nog niet zo lang. Een paar maanden pas. Daarvoor woonde hij ergens in het Midden-Oosten.

'In Qatar', had hij lachend gezegd. 'Daar ben ik naar genoemd.'

Kelly wist niet of ze dat nou moest geloven of niet.

'Ik ben heel vaak verhuisd', vertelde Qatar.

'En nu?', vroeg Kelly. 'Ga je hier ook weer gauw weg?'

Qatar haalde zijn schouders op.

'Ik weet het niet', zei hij. 'Ik hoop dat we nu eens ergens blijven.'

Dat kan Kelly zich wel voorstellen.

Steeds verhuizen, dat lijkt haar niks.

Stel je voor: iedere keer je vrienden achterlaten.

En dan weer moeten wennen op een nieuwe school.

Qatar zit niet bij Kelly en Sanne op school.
Hij zit op het gymnasium in de stad.
'Je moet wel heel knap zijn', zei Kelly tegen hem.
'Zo vaak verhuizen naar verschillende landen en dan toch gymnasium doen.'
Qatar moest lachen.
'Ik kan alles goed', zei hij. 'Ik *beschik over* veel talenten.'
Kelly had hem verbaasd aangekeken. Zoiets zeg je toch niet van jezelf?
Qatar moest weer lachen.
'Het is echt zo', zei hij. 'Ik spreek acht talen. Ik kan goed zingen. En gitaar spelen. En ik kan koken. Echt lekker, hoor. Kom maar eens bij me eten.'

Tja, aardig is hij wel, Qatar.
Maar ook een beetje vreemd.

Een boek onder je kussen

‘Pas maar op, straks val je uit het raam.’

Kelly schrikt wakker uit haar dagdromen en kijkt naar beneden.

Daar staat Qatar in de voortuin.

Hij is helemaal in het zwart gekleed.

Het staat wel goed bij zijn bleke gezicht en zijn zwarte haar.

‘Ik zit altijd zo’, antwoordt Kelly. ‘Ik ben nog nooit gevallen.’

‘Zeker een interessant boek?’, informeert Qatar.

Kelly kijkt naar het boek met wiskundige figuren.

Het ligt nog dicht op haar schoot.

‘Shit’, zegt ze. ‘Ik had nu ergens op de helft moeten zijn om het af te krijgen.’

Ik hoop maar dat er een goede *samenvatting* in staat.’

‘Je moet het vannacht onder je kussen leggen’, raadt Qatar aan. ‘Dan ken je de stof morgen.’

‘Ja, dat zal wel’, zucht Kelly. ‘Maar ik moet altijd *aantekeningen* maken, anders komt het nooit in mijn hoofd.’

Qatar glimlacht. ‘Dat is helemaal niet nodig’, zegt hij.

Dan draait hij zich om. ‘Onder je kussen, probeer het maar’, roept hij terwijl hij wegloopt.

Kelly kijkt op haar horloge. Halfvijf alweer.

Over een uurtje komt Sanne. Ze moet opschieten.

Ze had beloofd dit boek te bekijken.
Om te zien of ze het kunnen gebruiken voor hun
werkstuk.
Ze moeten samen een gebouw *ontwerpen*.
Een soort *technische* tekening moet het worden.
En alle rekenkundige begrippen die ze hebben
geleerd, moeten erin voorkomen.
Hoogte, breedte, omtrek, inhoud enz.

Kelly verwacht niets van het boek, maar ze begint
te lezen.
Het valt mee. Het is leuker dan ze had verwacht.
Zo leuk, dat ze Sanne niet hoort binnenkomen.

‘Stuudje, zag je me niet aankomen?’
Sanne gooit haar tas op Kelly’s bed en ploft op de
stoel.
Kelly schrikt op uit haar boek. ‘Sorry, San’, zegt ze
lachend.
‘Is het wat?’, vraagt Sanne. Ze wijst naar het boek
op Kelly’s schoot.
Kelly knikt. ‘Ja hoor. Hoe ging het met jouw boek?’
Sanne grinnikt geheimzinnig. ‘Ik heb toverkracht
nodig.’
Ze haalt een dun boekje uit haar tas.
‘Kijk hier staat het: slaap met het boek onder uw
kussen.
De volgende dag zal u het boek helemaal kennen.’

‘Goh,’ zegt Kelly, ‘dat zei Qatar ook al.
Wat is iedereen opeens bezig met heksen!’